

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **Rádio Posázaví s. r. o.,** se sídlem Dlouhá 727/39, Praha 1 - Staré Město, zastoupená Mgr. Ludmilou Kutějovou, advokátkou se sídlem Sokolovská 49/5, Praha 8, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání,** se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, zastoupená JUDr. Zdeňkem Hromádkou, advokátem se sídlem Rašínova 522, Zlín, za účasti osob zúčastněných na řízení: **1) JOE Media s. r. o.,** se sídlem Branišovská 187/16, Praha 4, **2) MEDIA BOHEMIA a. s.,** se sídlem Koperníkova 794/6, Praha 2, zastoupená JUDr. Olgou Erhartovou, advokátkou se sídlem Nad Petruskou 1, Praha 2, **3) COUNTRY RADIO s. r. o.,** se sídlem Říčanská 3/2399, Praha 10, zastoupená JUDr. Pavlem Dobiášem, advokátem se sídlem Ostrovského 253/3, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 7. 2011, č. j. 10 A 73/2011 – 140,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se žalobkyně domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by byl zrušen rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 21. 7. 2011, č. j. 10 A 73/2011 – 140, a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Městský soud v Praze (dále také „městský soud“) napadeným rozsudkem zamítl žalobu, kterou se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalované Rady pro rozhlasové a televizní vysílání (dále jen „Rada“) ze dne 11. 1. 2011, sp. zn./Ident.:2007/493/mal, č. j.

CUN/773/2011, kterým byla společnosti JOE Media s.r.o. udělena licence k provozování rozhlasového vysílání programu Rádio Sázava prostřednictvím pozemních vysílačů s využitím souboru technických parametrů Benešov – Kozmice 89,3 MHz/5kW na dobu 8 let od právní moci tohoto rozhodnutí. Zároveň byly tímto rozhodnutím Rady zamítnuty žádosti společností MEDIA BOHEMIA a. s., COUNTRY RADIO s. r. o. a Rádio Posázaví s.r.o. o udělení licence k provozování rozhlasového vysílání s využitím téhož souboru technických parametrů.

Městský soud při rozhodování vyšel z toho, že žalobou napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné. Pokud jde o aktualizaci údajů uvedených v žádosti, Rada vyzvala účastníky k doplnění podaných žádostí a aktualizaci údajů, nevyžadovala opětovné doložení tvrzených skutečností, takto postupovala stejně vůči všem účastníkům a tento rovný přístup nemohl žalobkyni zkrátit na právech. Rada vymezila zákonná kritéria a vytýčila dílčí kritéria a uvedla výčet podkladů. Za pomoci kritérií byla hodnocena míra naplnění jednotlivých skutečností významných pro rozhodnutí o jednotlivých žádostech, a to syntézou hodnocení členů Rady na stupnici: nesplňuje – splňuje částečně – splňuje, doplněných o slovní vyjádření. Rada uvedla důvody, proč nyní udělila licenci společnosti JOE Media s. r. o. a proč ji neudělila žalobkyni. Oprávněně vycházela z údajů uvedených v žádosti a doložených, či v daném případě z aktualizace v tom směru, že poslední uvedené údaje se nezměnily, pakliže nejsou relevantním způsobem zpochybněny. Je-li účastník licenčního řízení úspěšný, v případě uvedení nepravdivých údajů v žádosti se vystavuje nebezpečí odnětí licence. Srozumitelným je i argument, že úspěšný žadatel musí k zahájení vysílání vynaložit menší objem prostředků, pakliže již vysílá internetové rádio. Není důvodnou námitka, že Rada vycházela z pouhých tvrzení úspěšného žadatele, aniž by je ověřovala. Jeden z dílčích závěrů Rady o spolupráci dosavadních reklamních klientů se nevymyká logické úvaze a skutečnost, že úspěšný žadatel je provázán s dalšími společnostmi, např. společností dada-media, vyplývá i z obchodního rejstříku, který je doložen v podkladech ve spise. Skutečnost, že v odůvodnění rozhodnutí není výslovně uveden název dílčího kritéria (ekonomický rating) popř. srovnání základního kapitálu společností, neznamená absenci hodnocení, pakliže je jinými slovy vyjádřeno, že jde o společnost dlouhodobě existující, což svědčí o ekonomické stabilitě a věrohodnosti apod. Skutečnost, že Rada nehodnotila v rámci pověsti a věrohodnosti úspěšného žadatele skutečnosti týkající se soudních sporů mezi jím a žalobkyní, nevedla k tomu, že by žalobkyně mohla být hodnocena úspěšněji. Rada se správně nepostavila do postavení arbitra v těchto sporech. Nebyl vybočením ze správního uvážení závěr Rady, že rozdíly v organizační připravenosti téměř nejsou nebo jsou velmi malé. Ve prospěch žalobkyně nemůže v licenčním řízení ukončeném rozhodnutím v roce 2011 svědčit to, že jinému uchazeči v roce 2001 nebyla prodloužena licence; navíc účast v licenčním řízení vylučuje odnětí licence v předchozích pěti letech jen z důvodů v zákoně stanovených. Stran transparentnosti vlastnických vztahů je z rozhodnutí Rady zřejmé, jak toto kritérium hodnotila a co bylo důvodem hodnocení naplnění tohoto požadavku v menší míře ze strany žalobkyně. Dílčí kritéria jsou v rozhodnutí pokryta a toto hodnocení nemohly ovlivnit příčiny sporů mezi žalobkyní a úspěšným žadatelem. Ke zrušení předcházejících rozhodnutí Rady správními soudy došlo i z důvodu absence řádného vyhodnocení a odůvodnění závěrů stran přínosu programové skladby k rozmanitosti stávající nabídky programu ve vztahu ke konkurujícím si žadatelům. Poukaz žalobkyně na rozhodnutí Rady ze 7. 4. 2004 proto nelze přijmout. Správní úvaha v tomto rozhodnutí totiž nebyla

shledána dostatečnou a soud Radě také vytkl absenci důvodů ohledně naplnění tohoto kritéria v menší míře u neúspěšných žadatelů oproti úspěšnému. Nelze se proto dovolávat zásadního obratu ve vyhodnocení, neboť šlo o nové posouzení, které se muselo vyvarovat pochybení vytýkaných soudem. Hodnocení nelze mít za nekonzistentní, a to i z důvodu, že Rada rozhodovala v jiném složení a náhled jejích členů (navíc při vázanosti rozsudky) tak nemohl, popř. nemusel být stejný a vyústit v týž výsledek. Rozdíly v hodnocení jednotlivých žádostí ve vztahu ke kritériím dle § 17 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů, ve znění účinném do 13. 10. 2011 (dále také „ZRTV") vůbec nejsou nebo jsou velmi malé. Důvody pro udělení licence tak spočívají podle Rady zejména v lepším naplnění kritéria dle písm. c), e) a g) ust. § 17 odst. 1 ZRTV. Rozhodnutí Rady není nepřezkoumatelné, obsahuje konkrétní závěry ke všem skutečnostem relevantním dle ust. § 17 odst. 1 ZRTV a ty jsou postaveny na hodnocení vycházejícím z Radou stanovených dílčích kritérií. V rozhodnutí neabsentuje výčet podkladů, z nichž bylo vycházeno. Tvrzení žalobkyně, že Rada v souvislosti s organizační připraveností úspěšného žadatele hodnotila i skutečnost, že je provozovatelem rozhlasového vysílání prostřednictvím kabelových systémů s názvem programu Limonádové RadiJO, ačkoliv mu licence zanikla ke dni 8. 4. 2010, lze přisvědčit toliko potud, že v rozhodnutí je uvedená věta v přítomném čase. Tato věta však není součástí odstavce, v němž je hodnocena organizační připravenost. Lze mít za to, že se v ní promítá hodnocení výsledků dosavadního podnikání. Tato dílčí nepřesnost (je/byl provozovatelem) nepředstavuje porušení zákona v naznačovaném směru (Radě je z úřední činnosti znám rozsah platných licencí). Rada oprávněně vycházela ze zápisu v obchodním rejstříku, co se týče jednatele úspěšného žadatele Ing. Miroslava Pýchy. Radě nepříslušelo zkoumat žalobkyní tvrzené důvody o neoprávněnosti této osoby jednat a tyto důvody, včetně tvrzených poukazů na negativní kampaň, nemohou poskytovat oporu pro zrušení napadeného rozhodnutí soudem. Radě ani soudu nepřísluší hodnotit příčiny vzájemných ataků uchazečů. Probíhající soukromoprávní spory nemohou mít vliv na hodnocení žádostí, nejsou-li relevantní z hlediska posouzení zákonných skutečností. Soud proto zamítl návrh na doplnění dokazování k prokázání jednání Ing. Miroslava Pýchy a tvrzení, že tato osoba není jednatelem společnosti JOE Media s. r. o. a že úspěšný uchazeč nesplňuje podmínku ekonomické připravenosti (návrh na dokazování rozhodnutími civilních soudů). Tyto skutečnosti nemohly mít na celkové posouzení žádostí o licenci relevantní vliv. Ani to, že byla žalobkyni dříve licence udělena, automaticky neznamená, že v případě zrušení rozhodnutí lze legitimně předpokládat opětovné vydání rozhodnutí ve prospěch téhož vítěze. Všichni uchazeči v dobré víře připravují zahájení vysílání, nicméně ani úspěšný uchazeč v případě podání žaloby v důsledku jejího odkladného účinku nedisponuje právem zahájit vysílání. Nedošlo k porušení zásady dle § 2 odst. 4 ani ust. § 3 správního řádu z důvodů, které žalobkyně tvrdí. Městský soud neshledal důvod pro zrušení rozhodnutí Rady, a žalobu proto jako nedůvodnou zamítl.

Proti tomuto rozsudku městského soudu podala žalobkyně jako stěžovatelka (dále jen „stěžovatelka") v zákonné lhůtě kasační stížnost, kterou výslovně opřela o ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

Stěžovatelka namítla, že Rada se nevypořádala se všemi hledisky a s důvody naplnění všech stanovených dílčích kritérií jednotlivých žadatelů a neuvedla, z jakých důvodů považuje každé z dílčích kritérií každého žadatele za lépe naplněné než u jiného

tak, jak stanoví zákon a jak ji k tomu zavazovaly právní závěry rozsudků městského soudu a Nejvyššího správního soudu. Rada vázanost právními názory deklarovala, avšak důsledně se jimi neřídila. Rada znovu zahajovala licenční řízení na základě stejných žádostí předložených ke dni 30. 6. 2002. Aktualizace žádostí týkající se proběhnuvších změn nabývá značně na významu, když Rada posuzovala žádosti, které ji byly předloženy takřka před osmi lety. Je povinna postupovat tak, aby své rozhodnutí podložila dostatečně zjištěným skutkovým stavem. Není proto podstatné, zda k řádnému a zákonnému zjištění stavu věci přistoupila stejně ledabyle a neodpovědně (nezákonně) ke všem žádostem, respektive k tvrzením a dokladům ke změnám skutečností. Soudem uvedený rovný přístup je nadto pouze zdánlivý. Pokud by došlo ke změnám u některého uchazeče, který změnu neohlásí, jsou ostatní uchazeči, kteří změnu v souladu se zákonem ohlásili, zkráceni na svých právech. Zejména v tom, že na rozdíl od prvého žadatele riskují, že ohlášené změny jim budou přisuzovány k tíži. V tomto kontextu, Rada u stěžovatelky hodnotila naplnění kritéria transparentnosti vlastnických vztahů jako mírně sníženou. A to i přesto, že se jednalo o změny, jež proběhly dávno minulosti a sama Rada je hodnotila nyní jako ustálené. Jakkoli pro toto mírně snížené naplnění kritéria není důvod, pokud by se uvedenou změnou Rada nezabývala, nemohla by menší míru naplnění tohoto kritéria vůbec uvažovat. Rada pochybila při hodnocení kritérií, respektive neopírala se o řádně zjištěný skutkový stav. Dále z odůvodnění rozhodnutí není zřejmé, na základě čeho při hodnocení kritérií vycházela. Jednotlivá dílčí kritéria nesprávně vyhodnotila, pochybila při zjišťování skutkového stavu, nebo své hodnocení řádně nezdůvodnila. Nijak se nezabývala aktuálností výpisu z banky předloženého vítězným uchazečem, tedy ani skutečným stavem finančních prostředků. Hodnotila toto kritérium jako splněné, ačkoliv pro to neměla žádný aktuální podklad ve spise. Pakliže finanční zajištění vysílání dovozovala z propojení se spřízněnými osobami, nebylo odůvodněno, že by tento závěr (že tyto společnosti – navíc nijak blíže specifikované – mohou vítěznému žadateli ekonomicky pomoci) opírala o jakékoli důkazy. Nelze přihlížet k tvrzení, které není podloženo důkazem. Rada se spokojila se skutečností pouze deklarovanou vítězným uchazečem, že již má reklamní partnery, kteří jsou připraveni ke spolupráci. Jak sama v rozhodnutí uvádí, skutečnosti uvedené vítězným žadatelem jsou méně obsažné a konkrétní, proto není zřejmé, na základě čeho považuje toto kritérium za naplněné. Vycházela z nesprávně zjištěného skutkového stavu, že vítězný žadatel je držitelem licence pro provozování rozhlasového vysílání prostřednictvím kabelových systémů. Tato licence zanikla 8. 4. 2010. Soud si nepřípustně učinil závěr o tom, zda se jedná či nejedná o skutečnost významnou pro udělení licence, a zda si byla Rada v okamžiku udělení licence skutečně vědoma toho, že JOE Media s. r. o. není držitelem uvedené licence. Nemůže být proto správný závěr o naplnění tohoto kritéria. V souvislosti s provozováním rozhlasového vysílání vítězným žadatelem stěžovatelka namítá i nedostatečné hodnocení této skutečnosti co do naplnění kriteria ekonomické připravenosti. Soud měl za to, že nerozvedení závěru, že vítězný žadatel provozuje vysílání prostřednictvím internetu, čímž je snížen objem prostředků nutných k zahájení vysílání, nenese zkrácení práv stěžovatelky. Pochybení Rady spočívající v nedostatku odůvodnění rozhodnutí nelze zhojit doplněním ve vyjádření k žalobě. V rámci hodnocení věrohodnosti žadatele jsou podklady v rozporu se závěry. Rada měla k dispozici informace a podklady o soudních sporech mezi stěžovatelkou a JOE Media s. r. o. (nezaplacení nákladů řízení na základě usnesení městského soudu č. j. 16 Cm 94/2009 - 56) a o tom, že jednatel této společnosti není osobou oprávněnou k výkonu funkce statutárního orgánu. Těmito skutečnostmi se Rada nezabývala a i přes ně hodnotila

kritérium důvěryhodnosti vítězného žadatele jako naplněné. Co se týče ekonomického ratingu, Rada nehodnotila řádně všechna hlediska, která si sama vytvořila. Toliko dlouhodobá existence o ekonomické stabilitě nevypovídá. K prokázání tohoto kritéria nebyly činěny žádné kroky a nebylo zdůvodněno, z jakého důvodu je toto kritérium naplněné. Je nesprávný závěr soudu, že dílčí kritéria jsou pomocným mantinelem okruhu otázek s tím, že odpovědi na ně ve svém souhrnu představují závěr o splnění či nesplnění stanovených rozhodných skutečností pro udělení licence. Jsou-li dílčí kritéria stanovena, je nutno dle nich postupovat a řádně se se všemi vypořádat a odůvodnit (s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 2. 2005, č. j. 7 A 72/2001 - 53, který vyžaduje, aby všechna kritéria byla výslovně zmíněna a dostatečně odůvodněna). Nelze souhlasit s obhajováním postupu Rady tím, že dílčí kritéria jsou vyjádřena synonymy či pojmy vzájemně provázanými, jejichž striktní oddělování by vedlo k opakovanému posuzování téhož. Byla to Rada, kdo dílčí kritéria stanovil a je její povinností se se všemi kritérii řádně vypořádat. Stěžovatelka dále nesouhlasí se závěry soudu týkajícími se namítané absence srovnání výše základního kapitálu. V rozhodnutí chybí důkladné vysvětlení a odůvodnění, na základě čeho, po novém posouzení, kritérium přínosu programové skladby považuje Rada za naplněné ve větší míře vítězným žadatelem. Obecně popisuje své závěry o větší míře naplnění tohoto kritéria, avšak z odůvodnění konkrétní důvody pro učiněný závěr nevyplývají (jakým konkrétním způsobem tato kritéria naplnil vítězný uchazeč a z jakých konkrétních důvodů je naplnil v míře vyšší než žadatelé neúspěšní). Soud opakovaně přešel nesprávné hodnocení nebo nedostatečné odůvodnění naplnění dílčích kritérií s tím, že se jedná o kritéria toliko dílčí a v celkovém hodnocení kritérií z jeho pohledu nedostatečně významná tak, aby jejich neodůvodnění bylo důvodem pro zrušení rozhodnutí. Své uvážení o naplnění kritérií všemi uchazeči je Rada povinna odůvodnit, aby bylo nepochybné, že z mezí správního uvážení nevybočila. Je-li rozhodnutí o licenci výsledkem syntézy hodnocení dílčích kritérií a u vítězného žadatele shledala žalovaná v naplnění některých kritérií pouze malý rozdíl, jiné hodnotila naopak u stěžovatelky velmi příznivě, pak je zcela zjevné, že každé (byť dílčí) kritérium má pro konečný výsledek nesporný – značný – význam. Městský soud se nevypořádal s námitkami v žalobě, že je nepřezkoumatelné i takové rozhodnutí, jež neobsahuje řádné a dostatečné odůvodnění všech (i dílčích) kritérií. Z odůvodnění rozsudku není zřejmé, z čeho soud dovozuje závěr o tom, že návrhy stěžovatelky k provedení dokazování nemohly mít na celkové posouzení žádosti o licenci vliv. Navržené důkazy (k prokázání tvrzení, že Ing. Pýcha není jednatelem vítězného žadatele, že nesplňuje podmínku ekonomické připravenosti, a k jeho jednání po celou dobu řízení) byly zásadní pro zhodnocení, že u vítězného žadatele nebyla naplněna kritéria, zejména ekonomické kritérium, věrohodnost žadatele, dodržování právních předpisů a etických norem. Dále se soud dopustil nepřípustného zásahu do pravomoci správního orgánu, když sám hodnotil význam dílčích kritérií. Konstatoval, že neodůvodnění či nedostatečné odůvodnění dílčích kritérií, které považuje za nedostatečně významné, není důvodem pro zrušení rozhodnutí. Hodnotil tak sám vážnost kritérií. Jde o nezákonný zásah do pravomoci správního orgánu a nahrazování rozhodnutí o otázkách, která soudu nepřísluší. Pro povinnost řádného odůvodnění rozhodnutí je irelevantní, jedná-li se o dílčí kritérium „významnější“ nebo dílčí kritérium méně významné. Soud tak učinil přesto, že v předchozích řízeních pro toto formalistické chápání důsledků nedostatku odůvodnění právě z těchto důvodů rozhodnutí opakovaně zrušil. S ohledem na radikální vývoj v licenčním řízení měl soud naopak o to důkladněji posuzovat, zda žalovaná postupovala při správním uvážení v rámci stanovených podmínek

a zda veškeré své závěry odůvodnila tak, aby nebylo pochybností o tom, proč dospěla k právě uvedenému (nečekanému) výsledku licenčního řízení. Stěžovatelka nabyla dojmu, že soud potvrdil rozhodnutí proto, aby se již v řízení o licenci dále nepokračovalo, neboť již trvá nepřiměřeně dlouho. Ani nepřiměřená délka řízení nemůže být důvodem pro ukončení řízení vydáním vadného, nezákonného rozhodnutí. Řízení před soudem bylo dále stiženo vadami, které mohly mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci. Bylo porušeno právo stěžovatelky na zvoleného zástupce. Její zástupkyně žádala městský soud o odročení jednání nařízeného na den 21. 7. 2011 z důvodu její pracovní neschopnosti a z důvodu, že stěžovatelka trvala na jejím osobním zastoupení (zejména s ohledem na složitost a délku projednávaného řízení). Žádost doložila potvrzením o dočasné pracovní neschopnosti a pokynem advokátovi. Soud této žádosti nevyhověl, přestože advokátní koncipientka zmocněná k tomuto jednání tuto žádost před zahájením jednání opětně přednesla. Tím bylo stěžovatelce odepřeno právo na právní pomoc v řízení před soudem zástupcem, kterého si pro řízení zvolila. Dále byla porušena zásada rovnosti účastníků, když bylo stěžovatelce až při jednání před městským soudem doručeno vyjádření vítězného žadatele. Substituční zástupkyně stěžovatelky v rámci jednání uvedla, že není schopna se k předloženému rozsáhlému vyjádření relevantně vyjádřit. A to i s ohledem na to, že s kauzou nebyla natolik obeznámena – k jednání byla zmocněna krátce před jednáním. Soud tuto námitku odmítl a po jejím zopakování nakrátko přerušil jednání k seznámení se s podáním. Tím, že soud nezajistil doručení takto obsáhlého písemného vyjádření v dostatečném předstihu před jednáním ve věci tak, aby se s ním stěžovatelka mohla adekvátně vyjádřit, porušil rovnost procesních práv účastníků řízení. Stěžovatelka ze všech uvedených důvodů navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek městského soudu a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení a aby přiznal stěžovatelce náhradu nákladů řízení.

Rada se ke kasační stížnosti vyjádřila tak, že se ztotožňuje s rozsudkem městského soudu. Ve svém rozhodnutí jednoznačně vymezila kritéria. Nejprve vymezila rozdílová kritéria a následně podstatnou část odůvodnění věnovala popisu své správní úvahy a uvedení konkrétních důvodů, pro něž vítězný žadatel naplnil tato rozdílová kritéria ve větší míře nebo lépe než ostatní účastníci. Důsledně postupovala podle zvolených dílčích kritérií. Námitka stěžovatelky o opaku je obecná a nekonkrétní. Před vydáním nového rozhodnutí Rada rovným způsobem vyzvala všechny účastníky, aby své žádosti aktualizovali a uvedli, zda a případně k jakým změnám došlo. Tímto postupem byla naplněna potřeba aktualizovat podklady a skutkový stav byl v řízení zjištěn v dostačujícím rozsahu. Námitka, že měla porušit zásady správního řízení je obecná. Námitka o porušení rovného přístupu či o jeho údajné zdánlivosti je pouze spekulací. Každý případně úspěšný žadatel o licenci se v případě uvedení nepravdivých údajů v žádosti o licenci vystavuje nebezpečí odnětí licence. Jedním z dílčích kritérií pak byla stabilita vlastnických vztahů. Rada proto významné změny ve společnosti žadatele musela zohlednit, přičemž v odůvodnění uvedla slovní hodnocení a odůvodnila jejich vliv na konečné hodnocení transparentnosti vlastnických vztahů tak, že míra jeho naplnění byla shledána pouze mírně snížená. Toto kritérium nebylo tzv. rozdílovým kritériem, rozdíl v míře naplnění zde byl malý a toto kritérium nebylo rozhodující pro zamítnutí žádosti stěžovatelky o licenci. Jestliže účastník na základě výzvy Rady neuvedl, že by došlo ke změně objemu prostředků, které má vyčleněny na zajištění vysílání, byla Rada oprávněna vycházet z toho, že údaj v žádosti je nadále aktuální. Takový přístup uplatnila vůči všem účastníkům na rovné bázi

a jiný postup by byl nevhodný, nepřiměřený a v rozporu se zásadou hospodárnosti řízení. Skutečnost významná pro rozhodnutí dle § 17 odst. 1 písm. a) ZRTV nebyla rozdílovým kritériem, neboť všichni žadatelé jsou připraveni dostatečně k zajištění vysílání – splňují určitou úroveň připravenosti, která je dostačující k tomu, aby byli schopni zahájit vysílání v zákonné lhůtě. Propojení vítězného žadatele se spřízněnými osobami nebylo jediným důvodem pro závěr o naplnění kritéria ekonomické připravenosti, ale pouze o jeden z důvodů, a to spíše podpůrný. Provázanost je patrná z obchodního rejstříku a Radě je z úřední činnosti známo, že se tyto osoby pohybují v oboru provozování vysílání dlouhodobě. Nemá proto důvod pochybovat o věrohodnosti tvrzení vítězného žadatele, že je schopen využít synergických efektů v rámci skupiny spřízněných osob. Skutečnost, že vítězný žadatel provozuje internetové vysílání, je Radě známa z její úřední činnosti. Není nezbytné shromažďovat další důkazy k logické a věrohodné skutečnosti, že vítězný žadatel má i reklamní partnery. Šlo pouze o jednu dílčí skutečnost mezi jinými zvažovanou v rámci tohoto zákonného kritéria, v němž byli všichni žadatelé hodnoceni prakticky stejně. I k vyhodnocení organizační připravenosti vítězného žadatele měla Rada k dispozici dostatek skutkových zjištění, zejména fakt, že již vysílání provozuje, byť prostřednictvím jiného technického prostředku. Uvedené závěry učinila na základě provozování vysílání vítězného žadatele prostřednictvím internetu, bez ohledu na otázku provozování vysílání prostřednictvím kabelových systémů, která je zmiňována jinde při hodnocení jiného zákonného kritéria, a to při hodnocení výsledků dosavadního podnikání žadatele v oblasti rozhlasového vysílání. Chyba v psaní použitím jiného slovesného času není takovou chybou, která by mohla odůvodnit zrušení rozhodnutí. Nižší objem prostředků nutných k zahájení vysílání v situaci, kdy již účastník provozuje předmětné vysílání prostřednictvím jiného technického prostředku, je závěrem vyplývajícím z obecné logiky. Rada nemůže v rámci licenčního řízení posuzovat obsah soukromoprávních sporů mezi účastníky řízení. Námitky stěžovatelky v tomto směru nesměřují k zákonným skutečnostem významným pro rozhodnutí Rady. Při hodnocení důvěryhodnosti žadatele musí Rada vycházet především ze skutečností jí známých z úřední činnosti, nikoliv z případných soukromoprávních vztahů či sporů účastníka řízení, k jejichž zkoumání nemá prostředky ani kompetence. Ekonomický rating vítězného žadatele byl proveden (první odstavec na straně 9), na čemž by nezměnila nic ani skutečnost, že by tento pojem nebyl výslovně v příslušné části odůvodnění použit. Obsahově je zřejmé, že se Rada všemi dílčími kritérii a relevantními skutečnostmi zabývala a vyvodila z nich odpovídající závěry. Výše základního kapitálu není uvedena mezi dílčími kritérii a nemá určující a přímý vztah k připravenosti žadatele na zajištění vysílání a nemá být v tomto směru kritériem jediným ani směrodatným. Hodnocení a zdůvodnění závěrů ve vztahu k zákonnému kritériu přínosu navrhované programové skladby k rozmanitosti stávající nabídky programů na pokrytém území odpovídá požadavkům správních soudů. Rada se snažila pečlivě porovnat navrhované programové skladby s nabídkou vysílaných programů a následně též slovně hodnotit a porovnat navrhované programové skladby a uvést, z jakých důvodů vítězný žadatel toto zákonné kritérium naplnil lépe než ostatní žadatelé. Námitka stěžovatelky, v níž je tvrzen opak, je obecná. Z odůvodnění rozsudku je zřejmé, proč soud neprovedl některé navrhované důkazy. Skutečnosti, které jimi chtěla stěžovatelka prokazovat, překračují předmět licenčního řízení a nemohly mít vliv na přezkum napadeného rozhodnutí. Rada nemůže v licenčním řízení přezkoumávat stav zápisu v obchodním rejstříku a nemůže vystupovat jako arbitr soukromých sporů mezi účastníky řízení. Soud ani nezasáhl do pravomoci Rady. Pro spekulaci stěžovatelky, že soud potvrdil napadené

rozhodnutí proto, aby se již v řízení o licenci dále nepokračovalo, neboť trvá nepřiměřeně dlouho, neexistuje žádný důvod. Z porovnání obsahu i rozsahu předchozích rozhodnutí s rozhodnutím posledním je patrná změna struktury i obsahu odůvodnění. Postupem soudu nemohlo dojít k porušení práva stěžovatelky na právní pomoc. Byla zastoupena advokátkou, při ústním jednání pak byla v substituci přítomna jí zmocněná advokátní koncipientka. Ačkoliv byla Rada zastoupena advokátem, nekomunikovala advokátka stěžovatelky se zástupcem Rady a neobrátila se na něj se žádostí o souhlas s odročením jednání. Stěžovatelka byla i při jednání řádně zastoupena zmocněným substitutem. S ohledem na to nebyl městský soud povinen jednání odročit. Nebyla také porušena zásada rovnosti účastníků. Vyjádření osoby zúčastněné na řízení bylo krátkou cestou při jednání doručeno jak zástupci stěžovatelky, tak zástupci Rady, neboť došlo soudu dva dny před ústním jednáním. Nelze tedy hovořit o nerovném přístupu soudu k účastníkům řízení. Zástupkyni stěžovatelky byl poskytnut čas k seznámení se s obsahem vyjádření a ta se poté k podání vyjádřila. Toto podání neobsahovalo žádné dramaticky nové či významné skutečnosti. Oním vyjádřením doručovaným krátkou cestou bylo vyjádření pouze osoby zúčastněné na řízení, nikoliv vyjádření Rady. V dalším Rada odkázala na své písemné vyjádření k žalobě a navrhla, aby byla kasační stížnost zamítnuta.

Ke kasační stížnosti se dále vyjádřila osoba zúčastněná na řízení JOE Media s. r. o. Ve svém vyjádření uvedla, že poslední rozhodnutí Rady je jediným možným a zcela logickým výsledkem celého sporu. Stěžovatelka po celou dobu účelově, často i nepravdivě argumentovala, v její společnosti docházelo k neustálým změnám. Nezanedbatelným argumentem je také změna původního projektu (Rádio Nový Preston). Struktura společnosti stěžovatelky původně začala formou skrytého a popíraného napojení na mediální skupinu GES. Dnes je tato skutečnost již otevřeně přiznávána. Nelze nepřihlédnout k ostatním změnám a záměrům tohoto holdingu – a to dlouhodobý záměr na vybudování rozhlasové sítě rádií HEY. Lze pochybovat o tom, že by opravdovým cílem stěžovatelky bylo získat daný kmitočet za účelem vybudování samostatného regionálního rádia SÁZAVA, ještě k tomu na základě projektu Ing. Pýchy. Spíše lze usuzovat, že daný kmitočet by posloužil jako další bonitní dokrývací kmitočet pro síť rádií HEY. JOE Media s. r. o. již dne 11. 10. 2011 zahájila pravidelné vysílání programu rádia SÁZAVA. Není dán ani žádný z kasačních důvodů. Rada i městský soud se se všemi námitkami vypořádaly. Žalobní důvody stěžovatelky nebyly skutečnými důvody ke zrušení rozhodnutí Rady, většina argumentů směřovala výhradě k účastníkovi řízení a snažila se jej zpochybňovat a napadat. Názor Rady o mírně sníženém naplnění kritéria transparentnosti vlastnických vztahů stěžovatelky je opodstatněný. Společnost s vlastnickou strukturou, jako má stěžovatelka, může kdykoliv prodat i 100 % svého obchodního podílu. Rozhodnutí Rady je srozumitelné, přezkoumatelné a logické. Výpis z banky nemá významnou vypovídací hodnotu, může být jen jedním z dílčích ukazatelů a aktuální výpis nedokladoval žádný z účastníků řízení. JOE Media s. r. o. doložila propojení se spřízněnými osobami. Je logické, že pokud jeden žadatel od roku 2005 provozuje internetovou verzi rádia SÁZAVA, dále jeho společník a smluvní partner smluvně zajišťuje provoz jiného terestrického rádia (rádio ETHNO), má k dispozici jak studiové vybavení, tak ostatní VF technologie, tak má najisto i řadu aktivních obchodních kontaktů. JOE Media s. r. o. provozuje vysílání rádia Limonádový JOE na internetu a samotná skutečnost, že nepožádala o další prodloužení licence na šíření programu rádia Limonádový JOE prostřednictvím TKR na podstatě věci, resp. připravenosti k vysílání nic nemění (význam

poslechu rádia prostřednictvím kabelových systémů oproti poslechu přes internet ztratil své opodstatnění). Skutečnost, jakou formou provozuje vysílání rádia Limonádový JOE, zcela nesouvisí s podstatou projednávané věci. JOE Media s. r. o. má veškeré potřebné organizační, technické i ostatní náležitosti spojené se zahájením vysílání v podstatě vyřešené. Samotná výše základního kapitálu nemá zásadní vypovídací hodnotu. Např. výše základního kapitálu stěžovatelky vznikla zápočtem závazků a pohledávek původního vlastníka za stěžovatelkou. Bonita, resp. ekonomický rating stěžovatelky jsou při bližším zkoumání v podstatě nulové. Rada nemá posuzovat ekonomický rating a nepřísluší ji takto detailně studovat ekonomiku jednotlivých společností. Není jediný důvod, proč by mělo být prováděno dokazování nesmyslných tvrzení o tom, že Ing. Pýcha není jednatelem JOE Media s. r. o. Stěžovatelka sama činí vše pro to, aby řízení maximálně prodloužila. JOE Media s. r. o. má indicie, že žádost o odročení jednání byla jen dalším úmyslným zdržováním řízení, a má informace, že nepřítomnost zástupkyně stěžovatelky u soudu i její omluva byly jen fingované a nepodložené. Jednání dne 21. 7. 2011 proběhlo v souladu s právy účastníků řízení, včetně práva stěžovatelky být zastoupen. Je dlouhodobě zastupována AK Hartmann a spol. (v jednotlivých kauzách nejen Mgr. Ludmilou Kutějovou). Stěžovatelka má dokonce i sídlo stejné jako má AK Hartmann, která najisto disponuje celou řadou vhodných a erudovaných zástupců. Vyjádření vítězného žadatele, které bylo doručováno krátkou cestou, nebylo vyjádřením sporné strany a obsahovalo v podstatě dokola opakované repliky, reagující na stále se opakující lichá obvinění a ataky stěžovatelky. JOE Media s. r. o. proto navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Ostatní osoby zúčastněné na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřily.

Stěžovatelka pak ve svém dalším vyjádření reagovala na vyjádření Rady a osoby zúčastněné na řízení JOE Media s. r. o. a zopakovala své argumenty uvedené v kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek městského soudu v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není opodstatněná.

Před samotným přezkumem věcné správnosti napadeného rozsudku musel Nejvyšší správní soud přistoupit k posouzení namítaných procesních vad v řízení před městským soudem a tvrzené nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku.

Stěžovatelka namítá, že městským soudem bylo porušeno její právo na právní pomoc, resp. právo na zvoleného zástupce, když soud nevyhověl žádosti zástupkyně stěžovatelky o odročení jednání, nařízeného na den 21. 7. 2011, z důvodu její pracovní neschopnosti a z důvodu, že stěžovatelka trvala na jejím osobním zastoupení.

Podle čl. 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod má každý právo na právní pomoc v řízení před soudy, jinými státními orgány či orgány veřejné správy, a to od počátku řízení.

Uvedené ustanovení negarantuje účastníku řízení absolutní právo být za všech okolností zastoupen osobou, kterou si pro tyto účely zvolí. V určitých případech přímo zákon vylučuje zastoupení zvoleným zástupcem (viz např. okruh možných zástupců dle ust. § 35 s. ř. s. a dále možnost nepřipustit zastoupení obecným zmocněncem dle odst. 6 věty druhé tohoto ustanovení). Zároveň platí, že právní pomoc v řízení před soudem může být účastníku řízení garantována i cestou substituce. V situaci, kdy účastník řízení trvá na osobním zastoupení zvoleným zástupcem, který se pro pracovní neschopnost nemůže zúčastnit jednání, je potřeba posoudit, zda je takový požadavek účastníka řízení opodstatněný. Není-li tomu tak, nemůže neodročení jednání představovat zásah do jeho práva na právní pomoc, potažmo práva na spravedlivý proces.

Je přitom nutno vzít v úvahu veškeré skutkové okolnosti případu, jakož i zákonné požadavky na soudní řízení. Obdobně lze v tomto směru vyjít z judikatury Nejvyššího soudu, konkrétně z rozsudku ze dne 17. 12. 1997, sp. zn. 2 Cdon 1485/96 (publikován v časopise Soudní rozhledy, 1998, č. 6, s. 144), podle něhož „[b]*rání-li důležitý důvod v účasti u jednání zástupce účastníka, který je advokátem, nelze vyloučit, aby soud tohoto advokáta vyzval, aby se dal zastupovat jiným advokátem, nebo advokátním koncipientem. Přitom je vždy třeba brát do úvahy dobu, po kterou budou závažné důvody na straně advokáta trvat, dobu, kterou by měl další zástupce na přípravu účasti u jednání, i právní a skutkovou náročnost sporu.*“ Nejvyšší soud v daném případě nakonec s ohledem na krátkou dobu pro přípravu na jednání konstatoval, že nebylo možno žádat, aby si zástupkyně ustanovila dalšího zástupce. Nejvyšší správní soud se obecně s uvedeným názorem Nejvyššího soudu ztotožňuje, nicméně je nutno dodat, že do daného hodnocení musí být promítnuta specifika řízení před správními soudy.

V prvé řadě platí, že v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu lze podle ust. § 71 odst. 2, věty třetí s. ř. s. rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby, která činí podle ust. § 72 odst. 1 s. ř. s. dva měsíce poté, kdy bylo rozhodnutí žalobci oznámeno. Platí tedy ze zákona koncentrace řízení s tím, že soud nemůže brát v úvahu důvody vznesené po uplynutí zákonné lhůty k podání žaloby, ledaže by se jednalo o důvody, k nimž soud přihlíží z úřední povinnosti.

Dále je třeba poukázat na zákonnou lhůtu pro rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí o udělení licence, resp. o zamítnutí žádostí neúspěšných žadatelů o licenci. Podle ust. § 66 *in fine* ZRTV, soud o žalobě rozhodne ve lhůtě 90 dnů.

A nakonec, neméně významný je i konkrétní průběh řízení před městským soudem. Žaloba stěžovatelky byla soudu doručena 18. 4. 2011. Městský soud následně bez průtahů činil potřebné úkony pro rozhodnutí ve věci samé, zahrnující zaslání žaloby k vyjádření, vyžádání správního spisu, spojení věcí, zastavení řízení o žalobě COUNTRY RADIO s. r. o. a vyrozumívání osob přicházejících v úvahu jako osoby zúčastněné na řízení. Aby dodržel zákonnou lhůtu pro rozhodnutí o žalobě, nařídil poprvé jednání ve věci na den 30. 6. 2011. Toto jednání soud odročil na den 14. 7. 2011 na základě žádosti zástupkyně stěžovatelky doručené soudu den před zahájením jednání. Dne 4. 7. 2011 informoval zástupkyni stěžovatelky, že nelze akceptovat jí navrhované odročení až na září s ohledem na zákonnou lhůtu pro rozhodnutí soudu. K vyrozumění o konání jednání dne

14. 7. 2011 zástupkyně stěžovatelky opět požádala o odročení jednání s tím, že není schopna odhadnout trvání pracovní neschopnosti počínající 27. 6. 2011, odhadem asi tři týdny. Soud proto, i k žádosti osoby zúčastněné na řízení JOE Media s. r. o., odročil jednání na 21. 7. 2011 a informoval zástupkyni stěžovatelky, aby pro případ trvání pracovní neschopnosti mohla být zajištěna substituce. Zástupkyně stěžovatelky opakovaně požádala o odročení jednání s odkazem na trvání pracovní neschopnosti a pokyn stěžovatelky, že trvá na osobním zastoupení přímo zmocněnou zástupkyní při jednání. Na tuto žádost reagoval městský soud přípisem ze dne 18. 7. 2011, doručeným následujícího dne, tak, že zástupkyně je oprávněna dát se zastupovat jiným advokátem, popř. jinými v zákoně uvedenými osobami, a soud neshledal důvod k dalšímu odročení jednání a okolností dané věci za natolik výjimečné, neboť při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí soud vychází ze skutkového a právního stavu v době jeho vydání a je vázán žalobními důvody uplatněnými v žalobě ve lhůtě stanovené k jejímu podání. Soud proto žádosti o odročení jednání nevyhověl. Ačkoliv stěžovatelka tvrdí, že uvedený požadavek opětovně vznesla před jednáním soudu, v soudním spise (podle protokolu o jednání stěžovatelka nepodala námitky proti protokolaci) o tom žádná zmínka není. K jednání se v substituci dostavila za stěžovatelku advokátní koncipientka zmocněné zástupkyně.

Nejvyšší správní soud shledal, že s ohledem na průběh řízení před městským soudem, požadavek koncentrace řízení a zákonnou lhůtu pro rozhodnutí o žalobě nepředstavovalo neodročení jednání konaného dne 21. 7. 2011 porušení práva stěžovatelky na právní pomoc ani práva na spravedlivý proces. Posuzovaná věc bezesporu není triviální, nicméně lhůta pro podání žaloby, a tudíž i pro uvádění nových důvodů pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, uplynula již před předmětným jednáním. Osobní přítomnost zmocněné zástupkyně proto nebyla nezbytná, mohlo-li být zajištěno substituční zastoupení. V daném případě byla nakonec při jednání stěžovatelka zastoupena na základě substituční plné moci. Zásadním je v daném případě také zákonný požadavek na rozhodnutí o žalobě do 90 dnů. Za takové situace není možné očekávat, že soud bude do nekonečna odročovat jednání na základě žádosti zástupkyně stěžovatelky z důvodu její pracovní neschopnosti, pokud datum ukončení neschopnosti ani nelze odhadovat. Jestliže v e-mailové komunikaci ze dne 1. 7. 2011 bylo soudu neformálně sděleno, že „zatím se zdá, že by to mohly být i tři týdny“, je opodstatněné trvání soudu na tom, že jednání dvakrát odročené a nově nařízené na 21. 7. 2011 již nebude dále odročováno. Požadavek soudu, aby si zástupkyně stěžovatelky zvolila substituta na toto jednání, je tedy oprávněný. Vzhledem k zákonné lhůtě pro rozhodnutí o žalobě a k tomu, že nebylo zřejmé, kdy bude pracovní neschopnost ukončena, si musela být zástupkyně stěžovatelky od počátku své pracovní neschopnosti vědoma toho, že patrně nebude možné postupovat zcela podle pokynu stěžovatelky, neboť osobní zastoupení přímo zástupkyní nebude proveditelné. Bylo tedy legitimní na zástupkyni stěžovatelky (a také na stěžovatelce) žádat, aby se již od počátku své pracovní neschopnosti snažila zařídit své zastoupení advokátem nebo jinou osobu na jednání soudu, které mělo proběhnout v zákonné devadesátidenní lhůtě od podání žaloby. Nelze proto mít za to, že by doba přípravy na jednání pro zvoleného substituta byla nepřiměřeně krátká, a to i přes složitost projednávaného případu. Pokud byla advokátní koncipientka k účasti na jednání zmocněna až dne 19. 7. 2011, jde tato skutečnost k tíži stěžovatelky a její zástupkyně, neboť nezbytnost substitučního zmocnění se ukázala již v počátku pracovní neschopnosti zástupkyně stěžovatelky, když termín ukončení neschopnosti nebyl znám. Navíc byla zástupkyně stěžovatelky na možnost substitučního

zastoupení výslovně upozorněna již dne 4. 7. 2011. S ohledem na tyto skutečnosti je nutno uzavřít, že stěžovatelka nebyla zkrácena na svém právu na právní pomoc, ani na právu na spravedlivý proces.

Dále stěžovatelka namítla, že doručením vyjádření vítězného žadatele k žalobě až při jednání soudu, byla porušena zásada rovnosti účastníků.

Nejvyšší správní soud předně poznamenává, že uvedeným postupem nemohla být z podstaty věci porušena rovnost účastníků řízení, když vůči oběma účastníkům (stěžovatelce i Radě) bylo postupováno shodně. Předmětné vyjádření nebylo vyjádřením účastníka řízení, nýbrž osoby zúčastněné na řízení, a obě sporné strany měly stejný prostor pro seznámení se s předmětným vyjádřením a pro vyjádření se k němu.

V postupu městského soudu přitom nelze shledat ani porušení jiných procesních pravidel. Účastníci řízení musejí mít dostatečný prostor pro seznámení se s podklady pro rozhodování soudu a pro vyjádření se k nim. Otázka, jaký musí být tento prostor z hlediska časového, vždy závisí na povaze daného podkladu. Zpravidla ovšem předání podání účastníkům řízení krátkou cestou při jednání nebude porušením procesních pravidel, ledaže by se jednalo ze strany soudu o postup nedůvodný (pokud bylo možné podání doručit mnohem dříve například prostřednictvím pošty) nebo by účastníci řízení neměli při jednání dostatečný prostor k seznámení se s obsahem podání (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 12. 5. 2000, sp. zn. IV. ÚS 496/99, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2008, č. j. 1 As 18/2008 - 68; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na http://www.nssoud.cz, rozhodnutí Ústavního soudu pak na http://nalus.usoud.cz).

V posuzované věci však bylo vyjádření vítězného uchazeče soudu doručeno dne 19. 7. 2011, a nebylo proto možné zajistit jeho předání účastníkům řízení dříve než při soudním jednání. Jednání přitom bylo přerušeno za účelem seznámení se s daným podáním a oba účastníci na něj následně při jednání věcně reagovali. Tvrzení stěžovatelky, že jeho substituční zástupkyně se při jednání vyjádřila tak, že není schopna se k tak obsáhlému podání vyjádřit, nemá oporu v protokolu o jednání. Proti protokolaci přitom nebyly podány námitky. Naopak se substituční zástupkyně vyjádřila tak, že skutečnosti, které z uvedeného vyjádření vyplývají, jsou skutečnostmi, které již víceméně vyplynuly ze správního spisu, popřípadě je v něm uváděno tvrzení, že je vítězný uchazeč připraven skutečně a bezprostředně začít vysílat. Na některá vyjádření osoby zúčastněné na řízení pak ještě substituční zástupkyně stěžovatelky věcně reagovala.

Za těchto okolností nelze mít za to, že by se městský soud dopustil jakéhokoliv pochybení, pokud předal vyjádření osoby zúčastněné na řízení JOE Media s. r. o. účastníkům řízení až při jednání.

Stěžovatelka dále namítla, že soud nepřistoupil k provedení dokazování dle jejího návrhu a z odůvodnění jeho rozsudku není zřejmé, proč měl za to, že by tyto důkazy nemohly mít na celkové posouzení žádosti o licenci vliv. V uvedeném stěžovatelka spatřuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku a jinou vadu řízení před soudem.

K povinnosti soudu zaujmout stanovisko k důkazům, jejichž provedení bylo v řízení účastníkem navrhováno, se vyslovil Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004 - 89, č. 618/2005 Sb. NSS, v němž dovodil, že soud rozhodne, které z navržených důkazů provede a které nikoli (§ 52 odst. 1 s. ř. s.); to jej však nezbavuje povinnosti takový postup odůvodnit. Neodůvodnění takového postupu nejpozději v rámci rozsudku zakládá vadu řízení, která může mít vliv na zákonnost tohoto rozsudku.

V posuzované věci však taková situace nenastala, neboť městský soud své rozhodnutí o neprovedení důkazů navržených stěžovatelkou řádně odůvodnil. Učinil tak na straně 23 rozsudku poté, co se vypořádal s námitkou stěžovatelky, že Ing. Pýcha není jednatelem vítězného uchazeče, a s námitkami týkajícími se sporů mezi stěžovatelkou a vítězným uchazečem. Soud k těmto námitkám především uvedl, že Rada byla oprávněna vycházet ze zápisu v obchodním rejstříku a nepříslušelo jí hodnotit příčiny vzájemných ataků mezi uchazeči a že probíhající soukromoprávní spory mezi uchazeči nemohou mít vliv na hodnocení žádostí, nejsou-li relevantní z hlediska posouzení zákonných skutečností. Rada se podle názoru městského soudu vypořádala se stěžovatelkou doloženými rozsudky. V návaznosti na to městský soud uvedl, že proto zamítl návrh na doplnění dokazování ze strany stěžovatelky, s tím, že tyto skutečnosti nemohly mít vliv na celkové posouzení žádostí o licenci. Je zřejmé, že městský soud neprovedl dokazování ze stejných důvodů, ze kterých shledal, že postup Rady z hlediska namítaných skutečností byl správný. Jelikož se Rada s těmito skutečnostmi řádně vypořádala s tím, že nemohly mít vliv na posouzení žádostí o licenci, stejně tak ani městský soud neměl důvod k těmto skutečnostem provádět další dokazování.

Další vadou řízení před soudem měl být nepřípustný zásah městského soudu do pravomoci správního orgánu, když sám hodnotil význam dílčích kritérií pro udělení licence. Tím měl nepřípustně nahradit rozhodování o otázkách, které soudu nepřísluší a které je oprávněna a povinna posuzovat pouze Rada. Konkrétně stěžovatelka namítá, že soud v napadeném rozsudku konstatoval, že neodůvodnění či nedostatečné odůvodnění dílčích kritérií (například finanční prostředky na účtu žadatele), které považuje za nedostatečně významné, není důvodem pro zrušení rozhodnutí.

Hodnocení naplnění jednotlivých zákonných kritérií (ust. § 17 ZRTV), jakož i v rámci nich stanovených dílčích kritérií, je předmětem správního uvážení Rady, jakožto odborně specializovaného správního orgánu. Tato skutečnost předurčuje rozsah přezkumu jejích rozhodnutí o udělení či neudělení licence. Soud nemůže namísto hodnocení správního orgánu postavit hodnocení vlastní a rozhodnout tak o věci samé, a to i kdyby měl za to, že by sám rozhodné skutečnosti hodnotil odchylně. Tím by překročil svou pravomoc. Soud může zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí na základě konkrétní žalobní námitky posoudit pouze z hlediska jeho souladu či rozporu se zákonem; správnímu orgánu případně může uložit povinnost rozhodnout o věci znovu, za respektování zákonných ustanovení, avšak nemůže ho zavázat pouze k jinému hodnocení zjištěných skutečností, pokud původní hodnocení nevybočovalo ze zákonných mezí. Soud především hodnotí, zda Rada nevybočila z mezí správního uvážení, tj. zda její volná úvaha neodporuje právním předpisům, spisu, skutkovým zjištěním a zásadám logického myšlení nebo není jinak vadná. Není proto ani oprávněn nahrazovat hodnocení

Rady ohledně důležitosti jednotlivých dílčích kritérií, která si pro hodnocení naplnění zákonných kritérií sama v rámci správního uvážení stanovila.

Na základě obsahu napadeného rozsudku však nelze konstatovat, že by městský soud v naznačeném směru nahradil správní uvážení Rady. Pokud například městský soud hovoří o tom, že rozdíly v hodnocení žádostí z hlediska kritérií dle ust. § 17 odst. 1 písm. a) a b) ZRTV vůbec nejsou nebo jsou velmi malé a z hlediska komplexního hodnocení podaných žádostí nevýznamné, nejde o vlastní hodnocení městského soudu. Jedná se o závěry Rady, u nichž městský soud neshledal vybočení z mezí správního uvážení. Podobně není nahrazením správního uvážení ani závěr městského soudu, že výše základního kapitálu společností může být jen jedním z dílčích kritérií v rámci celkového hodnocení ekonomické připravenosti, nikoli výlučným a jen směrodatným. Tento závěr totiž vyplývá z toho, že Rada si vůbec jako dílčí kritérium výši základního kapitálu nestanovila. Městský soud pouze vyhodnotil, že nevzetí v úvahu základního kapitálu jednotlivých žadatelů neznamená překročení mezí správního uvážení. K uvedenému závěru dospěl z toho důvodu, že si Rada stanovila jiná, logická a vhodná kritéria pro hodnocení ekonomické připravenosti, která jsou plně postačující. Stejně tak hodnocení, že finanční prostředky na účtu jsou jen dílčím ukazatelem, vyplývá z dílčích kritérií stanovených Radou a z jejich hodnocení v žalobou napadeném rozhodnutí.

Není proto důvodná námitka, že městský soud sám zhodnotil význam jednotlivých dílčích kritérií a zasáhl tak do správního uvážení Rady.

Pokud stěžovatelka poukazuje na to, že licence byla již třikrát udělena právě jí a nyní byla překvapivě udělena společnosti JOE Media s. r. o., nezbývá než ve shodě s městským soudem poznamenat, že tato skutečnost není z hlediska posouzení zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí relevantní. Ke zrušení předchozích rozhodnutí Rady správními soudy totiž došlo mimo jiné z důvodu absence řádného vyhodnocení jednotlivých kritérií a odůvodnění závěrů Rady. V případě zrušení předchozího rozhodnutí ze strany soudu nemůže být Rada vázána svými dřívějšími úvahami, které byly vadné nebo nebyly vůbec vysloveny. Stejně tak nemůže být vázána závěry, které nebyly opřeny o řádné úvahy a hodnocení. Naopak byla Rada vázána právními názory správních soudů. Podle názoru Nejvyššího správního soudu Rada postupovala v souladu se závazným právním názorem soudu, a jak bude blíže rozvedeno dále v rámci posouzení dalších námitek, své rozhodnutí nyní již řádně odůvodnila a rozvedla své úvahy o naplnění jednotlivých zákonných i dílčích kritérií. Tím vytýkané nedostatky odstranila. I v situaci, kdy byla licence třikrát udělena jinému uchazeči a jednou žádnému, jsou požadavky na odůvodnění Rady kvalitativně stejné. K radikální změně oproti původním výsledkům licenčního řízení došlo především v tom směru, že ve svém nejnovějším rozhodnutí Rada poprvé dostála požadavkům na řádné vyhodnocení rozhodných kritérií a odůvodnění svého rozhodnutí. Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou obecnou výtku stěžovatelky, že městský soud přechází nepřezkoumatelnost rozhodnutí Rady a že toto rozhodnutí potvrdil *de facto* proto, aby se již v řízení o licenci nepokračovalo, neboť již trvá nepřiměřeně dlouho.

Dále stěžovatelka namítla, že se městský soud nevypořádal s námitkami, že je nepřezkoumatelné i takové rozhodnutí, jež neobsahuje řádné a dostatečné odůvodnění

všech (i dílčích) kritérií, ačkoli tento požadavek byl již vysloven soudy v předchozím řízení.

Nevypořádání se se všemi žalobními námitkami by zakládalo nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Se stěžovatelkou však nelze souhlasit, že by se městský soud s uvedenou námitkou nevypořádal. V rámci rozsudku městský soud opakovaně zdůraznil požadavky kladené na odůvodnění rozhodnutí Rady předchozími rozsudky správních soudů. Podrobně se pak vypořádal se všemi konkrétními námitkami nepřezkoumatelnosti rozhodnutí Rady a konstatoval, že toto rozhodnutí nepřezkoumatelností netrpí, a to ani co se týče hodnocení z pohledu jednotlivých dílčích kritérií. Městskému soudu tak v žádném případě nelze vytknout, že by na uvedené žalobní námitky stěžovatelky nereagoval a jejich posouzení nereflektoval ve svém rozsudku.

Jelikož Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou žádnou z námitek týkajících se nesprávného procesního postupu městského soudu ani nepřezkoumatelnosti jeho rozsudku, přistoupil k posouzení věcné správnosti napadeného rozsudku v mezích stižních bodů.

Stěžovatelka s odkazem na ust. § 18 odst. 3 ZRTV a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 8. 2010, č. j. 7 As 36/2010 - 187, obecně uvádí, že v žalobě namítala nedostatečnost odůvodnění a nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí. Rada se podle ní nevypořádala se všemi hledisky a s důvody naplnění všech stanovených dílčích kritérií jednotlivých žadatelů, z jakých důvodů považuje každé z dílčích kritérií každého žadatele za lépe naplněné než u jiného. Rada podle ní vázanost právními názory městského soudu a Nejvyššího správního soudu deklarovala, avšak důsledně se jimi neřídila.

Předně je nutno poznamenat, že uvedená námitka je velmi obecná. Stěžovatelka v rámci této námitky nekonkretizuje, s kterými konkrétními hledisky se Rada nevypořádala a naplnění kterých dílčích kritérií jednotlivými žadateli nebylo řádně zdůvodněno. Pokud jde o konkrétnější námitky uvedené dále v kasační stížnosti, tyto budou posouzeny samostatně. Nejvyšší správní soud proto pro tuto chvíli také jen obecně konstatuje, že namítané pochybení neshledal. Jak také podrobně popsal městský soud při vypořádávání jednotlivých žalobních námitek, Rada své rozhodnutí řádně zdůvodnila a hodnotila všechna hlediska – tj. zákonná i samotnou Radou stanovená dílčí kritéria.

Z kasační stížnosti je patrný názor stěžovatelky, že Rada podle ní měla u každého z dílčích kritérií hodnotit, zda jej ve větší míře naplnil ten či onen žadatel. Povinnost takového hodnocení však nevyplývá ani ze zákona, ani z předchozích rozhodnutí správních soudů. V rozsudku ze dne 12. 8. 2010, č. j. 7 As 36/2010 - 187, Nejvyšší správní soud vyslovil názor, že pokud Rada zkoumá žádosti z pohledu dílčích kritérií, je nezbytné takové hodnocení zachytit i v odůvodnění správního rozhodnutí. A dále uvedl, že Rada musí nejen uvést, jakým konkrétním způsobem kritéria dle ust. § 17 ZRTV naplnil vítězný uchazeč licenčního řízení, nýbrž také to, z jakých konkrétních důvodů je naplnil v míře vyšší než žadatelé neúspěšní.

Zatímco v případě zákonných kritérií (§ 17 ZRTV) je potřeba u každého uchazeče učinit dílčí závěr o tom, v jaké míře jednotlivá kritéria naplnil, dílčí kritéria stanovená

Radou pro účely posuzování naplnění zákonných kritérií plní funkci jinou. Jedná se v tomto případě pouze o hlediska (okruhy informací, faktory), jichž si Rada u jednotlivých uchazečů všímá a která považuje za důležitá při hodnocení naplnění zákonných kritérií. U dílčích kritérií tedy nejde o to, opět posuzovat naplnění každého z nich u jednotlivých uchazečů ve větší či menší míře. Výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu klade na Radu toliko požadavek, aby své hodnocení z hlediska dílčích kritérií řádně zachytila v odůvodnění svého rozhodnutí. Ovšem je nutno zopakovat, že se jedná o hodnocení míry naplnění zákonných kritérií jednotlivými uchazeči z hlediska dílčích kritérií, nikoliv o hodnocení míry naplnění samotných dílčích kritérií jednotlivými uchazeči.

Rada ve svém rozhodnutí vymezila zákonná kritéria a za účelem podrobnějšího a úplnějšího posouzení žádostí účastníků vytyčila dílčí kritéria. Hodnocení naplnění zákonných kritérií z hlediska dílčích kritérií prováděli členové Rady na stupnici: nesplňuje – splňuje částečně – splňuje, přičemž výsledky hodnocení byly zaznamenávány v hodnotícím archu. Toto hodnocení bylo dle žalobou napadeného rozhodnutí doplňováno slovním vyjádřením jednotlivých členů Rady. Syntézou těchto hodnocení pak Rada dospěla ke komplexnímu zhodnocení, které představovalo hlavní podklad pro rozhodování Rady. Takovému postupu nelze nic vytknout, pokud má svůj odraz v odůvodnění rozhodnutí Rady. Oproti předchozím rozhodnutím Rady tomu tak již v případě nejnovějšího, žalobou napadeného rozhodnutí, je. Rada se tedy řídila závazným právním názorem vysloveným v předchozích rozsudcích městského soudu a Nejvyššího správního soudu.

Stěžovatelka dále namítá, že Radou nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav věci. Konkrétně poukazuje na údaje o finančních prostředcích na bankovním účtu a dokladu o nich. Není podle ní podstatné, že Rada přistoupila k řádnému a zákonnému zjištění stavu věci stejně ledabyle a neodpovědně (nezákonně) ke všem žádostem, respektive k tvrzením a dokladům ke změnám skutečností. Soudem uváděný rovný přístup je nadto podle ní pouze zdánlivý, neboť uchazeči, kteří změnu v souladu se zákonem ohlásili, jsou zkráceni na svých právech (riskují, že ohlášené změny jim budou přisuzovány k tíži), pokud některý uchazeč změnu neohlásí.

Je-li rozhodnutí o licenci několikrát zrušeno a Rada opět posuzuje žádosti, v nichž obsažené údaje jsou několik let staré, musí přistoupit k aktualizaci těchto údajů. Stěžovatelka má přitom za to, že způsob, jakým k aktualizaci přistoupila Rada, byl nedostačující. Nejvyšší správní soud má naproti tomu ve shodě s městským soudem za to, že Rada zjistila skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak jí ukládá ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

Způsob zjišťování skutkového stavu se odvíjí od významu jednotlivých skutečností, které Rada hodlá zjišťovat. Pokud si Rada pro účely posuzování naplnění zákonného kritéria dle ust. § 17 odst. 1 písm. a) ZRTV v rámci správního uvážení stanoví několik dílčích kritérií, není nezbytné, aby vždy vyžadovala nové důkazy k prokázání již jednou prokázaných, ale možná v mezidobí změněných skutečností. Pokud zvolí pro všechny uchazeče rovný důkazní standard a postup aktualizace údajů uvedených v žádostech o přidělení licence, nelze tento postup *a priori* považovat za vadný. Radě nic nebrání

vycházet z údajů uvedených v žádosti a dříve doložených, o nichž uchazeč aktuálně prohlásil, že se nezměnily, ledaže by tyto údaje byly důvodně zpochybněny.

Po všech účastnících bylo požadováno aktualizování údajů uvedených v žádostech stejným způsobem a každý z nich nesl odpovědnost za pravdivost jimi předkládaných informací ve vyjádřeních, jakož i samotných dokladů. Získání licence na základě nepravdivých údajů je totiž dle ust. § 63 odst. 1 písm. a) ZRTV sankcionováno odnětím licence.

Úspěšný uchazeč již přitom na základě předchozích výzev v roce 2007 opakovaně doložil potvrzení o výši zůstatku na účtu svém a svého společníka společnosti dada media s. r. o. Na další výzvy k aktualizaci údajů reagoval sdělením, že ke změnám nedošlo. Výše finančních prostředků nebyla relevantně zpochybněna. Stěžovatelka nevznáší žádné důvodné pochybnosti o zjištěném skutkovém stavu, nýbrž pochybnosti toliko hypotetické. V takovém případě je skutkový stav, z něhož Rada vycházela, skutkovým stavem, o němž nejsou důvodné pochybnosti ve smyslu ust. § 3 správního řádu. Nevyžadování nového potvrzení o finančních prostředcích na bankovních účtech všech uchazečů není vadou řízení, která by mohla mít za následek nezákonnost správního rozhodnutí, pokud účastníci řízení buďto doloží novou výši finančních prostředků, nebo prohlásí, že nedošlo ke změně již jednou prokázané výše těchto finančních prostředků.

Dále stěžovatelka namítá vady řízení před správním orgánem, konkrétně nedostatečně či nesprávně zjištěný skutkový stav a nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí, neboť z něj není zřejmé, na základě čeho Rada při hodnocení kritérií vycházela. Městský soud pak měl pochybit tím, že uvedené vady přešel.

Nejprve se stěžovatelka vrací k námitce, že Rada nesprávně vyhodnotila kritérium dostatku finančních prostředků jako splněné, ačkoliv pro tento závěr neměla žádný (aktuální) podklad ve spise.

K tomu je nutno zopakovat, že skutkový stav, ze kterého Rada při hodnocení tohoto kritéria vycházela, byl zjištěn řádně a nevyvstaly o něm žádné důvodné pochybnosti. Rada při zjišťování aktuálního skutkového stavu nepochybila a byla oprávněna vycházet z posledních dokladů o výši zůstatku na účtech uchazečů, u nichž uchazeči prohlásili, že nedošlo ke změně. Nelze mít proto za to, že by Rada vycházela z nedostatečně zjištěného skutkového stavu.

Podle stěžovatelky v řízení nebylo ani prokázáno, že by Rada opírala o jakékoliv důkazy svůj závěr o tom, že vítězný uchazeč je součástí skupiny spřízněných osob, které mohou případně pomoci s ekonomickou stránkou zahájení vysílání.

V prvé řadě je nutno přisvědčit stěžovatelce, že nelze bez dalšího vycházet z tvrzení jednoho z uchazečů, která nejsou podložena důkazem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2010, č. j. 7 As 32/2010 - 234, na který stěžovatelka poukazuje). V daném případě je však nutno dát za pravdu městskému soudu v tom, že Rada nevycházela toliko z tvrzení účastníka řízení. Skutečnost, že úspěšný žadatel je provázán se společností dada media s. r. o. vyplývá z výpisu z obchodního rejstříku, který byl podkladem pro

rozhodování Rady. V případě, že jedna společnost je společníkem v druhé společnosti, nevymyká se zásadám logického uvažování, pokud je učiněn závěr o schopnosti jejich vzájemné spolupráce. Navíc Rada závěr o ekonomické stabilitě a věrohodnosti dovozovala z dlouhodobé existence samotného uchazeče. Rada tedy svůj závěr neopřela toliko o tvrzení uchazeče. Tato námitka stěžovatelky je proto nedůvodná.

Podobně stěžovatelka namítá, že se Rada spokojila se skutečností pouze deklarovanou a nedoloženou, a sice že vítězný uchazeč má již reklamní partnery.

Ani tato námitka není důvodná. Opět zde Rada nevycházela pouze z tvrzení samotného uchazeče, nýbrž také z dalších skutečností obsažených ve správním spise. Z podkladů totiž bylo možné zjistit, že vítězný uchazeč je již provozovatelem internetového vysílání a byl provozovatelem vysílání prostřednictvím kabelových systémů. Na základě těchto doložených skutečností hodnotila Rada jako věrohodné tvrzení samotného vítězného uchazeče. U již provozovaného vysílání lze předpokládat existenci reklamních partnerů, takže se uvedené hodnocení Rady nijak nevymyká ze zásad logického myšlení. Nutno podotknout, že z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že Rada hodnotila u vítězného uchazeče kritérium ekonomické připravenosti jako splněné na základě řady dalších skutečností.

Podle stěžovatelky Rada vycházela z nesprávně zjištěného skutkového stavu také v případě hodnocení kritéria organizační připravenosti.

Co se týče přezkoumatelnosti úvah Rady o naplnění tohoto kritéria, Rada ve svém rozhodnutí vymezila dílčí kritéria, na základě nichž toto kritérium hodnotila a u každého z kritérií také provedla podrobnější hodnocení, které nalezlo svůj odraz v odůvodnění. Stěžovatelka pouze obecně konstatuje, že jí není zřejmé, na základě čeho žalovaná považovala toto kritérium za naplněné, když skutečnosti uváděné vítězným žadatelem jsou méně obsažné a konkrétní. K tomu lze opět obecně odkázat na výše uvedené – rozhodnutí bylo řádně zdůvodněno, Rada uvedla své úvahy ohledně hodnocení z hlediska jednotlivých dílčích kritérií a Nejvyšší správní soud ve shodě s městským soudem neshledal v tomto ohledu žádné pochybení. Uvedení méně obsažných a konkrétních informací v žádosti prvního uchazeče oproti žádosti druhého uchazeče samo o sobě neznamená nemožnost hodnocení žádosti prvního uchazeče.

Nejvyšší správní soud nemůže přisvědčit ani konkrétní námitce, že Rada vycházela z nesprávně zjištěného skutkového stavu, že vítězný žadatel je držitelem licence pro provozování rozhlasového vysílání prostřednictvím kabelových systémů. Stěžovatelka upozorňuje na to, že tato licence zanikla 8. 4. 2010. Rada však v odůvodnění svého rozhodnutí poukazovala na to, že vítězný žadatel je provozovatelem vysílání nejen prostřednictvím kabelových systémů, ale také internetu. Skutečnost, že licence na provozování vysílání prostřednictvím kabelových systémů tudíž nemůže zpochybňovat závěr Rady, že vítězný žadatel již vysílání provozuje. Z hodnocení Rady je zřejmé, že nebylo vůbec rozhodující, kolik vysílání vítězný žadatel provozuje. Je proto také zcela zbytečné hodnotit, zda se jednalo o písařskou chybu, byl-li použit přítomný čas namísto minulého (když Rada navíc musela o uvedené skutečnosti ze své úřední činnosti vědět). Na hodnocení Rady, tak jak je vyjádřeno v žalobou napadeném rozhodnutí, nemohlo mít vliv,

že k jednomu z více vysílání ze strany vítězného uchazeče již nedochází. Pochybení Rady, bez ohledu na to, zda se jednalo o písařskou chybu či nikoliv, nemohlo mít vliv na zákonnost jejího rozhodnutí. Sama Rada totiž nehodnotila příznivěji dosavadní provozování více vysílání oproti dosavadnímu provozování toliko jediného vysílání. Nutno přitom zopakovat, že uvedené lze vyslovit na základě hodnocení provedeného Radou, a nedochází tak ze strany soudů k nahrazování její činnosti ani zasahování do jejího správního uvážení. Ani v tomto ohledu proto nelze hodnocení městského soudu nic vytknout.

Pochybení městského soudu má podle stěžovatelky spočívat i v aprobaci úvahy Rady, že vítězný žadatel provozuje vysílání mj. prostřednictvím internetu, čímž je snížen objem prostředků nutných k zahájení vysílání. Podle stěžovatelky mělo být rozhodnutí zrušeno pro nedostatek odůvodnění, neboť toto pochybení nelze jakkoliv zhojit jeho doplněním ve vyjádření k žalobě.

Opět je nutno dát stěžovatelce za pravdu v tom, že nedostatky odůvodnění správního rozhodnutí nelze zhojit doplněním dalších důvodů až ve vyjádření k žalobě (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2004, č. j. 3 As 51/2003 - 58, a ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008 - 71). Městský soud nicméně hodnotil srozumitelnost uvedené pasáže toliko na základě obsahu odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Důvodem zamítnutí této žalobní námitky tedy nebyl obsah vyjádření Rady k žalobě. Městský soud uzavřel, že se jedná o pasáž srozumitelnou a uvedl také důvody, proč ji za srozumitelnou pokládá. Konkrétně provedl logickou úvahu, která podle něj musela být zřejmá také stěžovatelce. Nejvyšší správní soud se s uvedeným hodnocením městského soudu ztotožňuje.

Smyslem odůvodnění není zdůvodňování každého dílčího tvrzení, které bylo použito k odůvodnění tvrzení předchozího. Takový nekonečný postup neustálého zdůvodňování by byl prakticky neproveditelný a zbytečný. Po účastnících řízení je nutno očekávat určitou úroveň racionálního uvažování, která jim umožní pochopit vnitřní logiku základní teze, z níž správní orgán vychází a na základě níž dospívá k dalším závěrům. Rada v daném případě uvedla, že vítězný uchazeč bude potřebovat nižší objem prostředků na zahájení vysílání s ohledem na fakt, že již vysílání provozuje. Tato úvaha je srozumitelná, racionální, neobsahuje žádný logický rozpor a nebylo ji potřeba dále zdůvodňovat. Nakonec ani stěžovatelka nepředkládá žádný argument, proč by měla být tato úvaha nesprávná.

V další námitce stěžovatelka uvádí, že podklady rozhodnutí jsou v rozporu s učiněnými závěry ohledně věrohodnosti vítězného žadatele. Poukazuje přitom na své soukromoprávní spory vedené s vítězným uchazečem (nezaplacení nákladů řízení ze strany vítězného uchazeče ve výši převyšující jeho základní kapitál) a na skutečnost, že Rada musela mít informaci, že jednatel vítězeného uchazeče není oprávněn k výkonu funkce statutárního orgánu.

K tomu nezbývá, než zopakovat, že Radě nepříslušelo hodnotit uvedené skutečnosti a posuzovat soukromoprávní spory mezi uchazeči. Z obsahu soudního a správního spisu je zjevné, že mezi účastníky jsou četné spory, možná právě z důvodu licenčního řízení,

které probíhalo v posuzované věci. Tyto spory však nemůže vyhodnotit sama Rada a vyslovit snad závěr, že jedna strana je iniciátorem sporů a druhá pouze obětí, popřípadě do jaké míry ten který spor snižuje důvěryhodnost toho kterého uchazeče. Tyto spory se proto nemohly promítnout do hodnocení věrohodnosti jednotlivých uchazečů. K řešení těchto sporů jsou povolány soudy v civilním soudnictví. O spor téhož charakteru jde v případě tvrzení, že Ing. Pýcha není jednatelem vítězného uchazeče. Ani zde nemůže Rada vystupovat v pozici arbitra a musí vycházet z údajů obsažených v obchodním rejstříku. Námitka týkající se nesprávného hodnocení věrohodnosti vítězného uchazeče je proto také nedůvodná.

Stěžovatelka rovněž zpochybňuje zdůvodnění naplnění kritéria ekonomického ratingu ze strany vítězného uchazeče s tím, že toliko dlouhodobá existence o ekonomické stabilitě nevypovídá.

V prvé řadě je nutno podotknout, že pokud si Rada stanoví dílčí kritéria, musí podle nich skutečně postupovat. To ovšem neznamená, že by nezbytně muselo být v hodnocení z hlediska zvolených kritérií výslovně zmíněny přesně ty termíny, kterými byla označena zvolená dílčí kritéria. Používání synonym či jiných opisných způsobů pro vyjádření téhož neznamená, že by se Rada vyhnula hodnocení z hlediska těchto kritérií. To, zda Rada hodnotila skutečnosti významné pro hodnocení žádostí o licenci z hlediska jí zvolených dílčích kritérii, je potřeba posoudit podle obsahu hodnocení, nikoliv podle použitých výrazů v hodnocení. Je proto zcela bez významu, že Rada ve svém hodnocení nepoužila pojem „ekonomický rating“, ačkoliv takto označila jedno z dílčích kritérií.

Rozhodnutí Rady mezi vymezenými dílčími kritérii obsahuje kritérium označené jako „*základní ekonomický rating žadatele (ekonomická stabilita, ekonomické zdraví, ekonomické postavení, pověst, a věrohodnost žadatele)*“. V závorce obsažené pojmy zjevně konkretizují, co si Rada pod kritériem základní ekonomický rating představuje. Nejedná se přitom o další dílčí kritéria (snad pro zhodnocení dílčího kritéria „základní ekonomický rating“), ale o vysvětlení, co se dílčím kritériem „základní ekonomický rating“ myslí.

Rada ve svém rozhodnutí uvedla, že vítězný uchazeč je dlouhodobě existující společností, což svědčí o jisté ekonomické stabilitě a věrohodnosti. V prvé řadě je nutno uvést, že toto hodnocení je hodnocením naplnění zákonného kritéria dle ust. § 17 odst. 1 písm. a) ZRTV z hlediska Radou zvoleného kritéria „základní ekonomický rating“. Rada zde toto označení opisuje slovy „ekonomická stabilita“ a „věrohodnost“, které také výslovně použila k vysvětlení významu uvedeného dílčího kritéria. To, že již nehodnotí výslovně ekonomické zdraví, ekonomické postavení či pověst, je zcela bez významu. Nejedná se totiž o žádná další dílčí kritéria, nýbrž pouze o jakési vysvětlivky k užitému pojmu „základní ekonomický rating“.

Opět přitom nelze vyslovit, že by tvrzení Rady v tomto směru bylo nelogické či jinak vadné. Dlouhodobá existence subjektu o ekonomické stabilitě svědčí, i když se bezesporu nemusí jednat o jedinou skutečnost. Navíc mohou jiné skutečnosti existenci ekonomické stability vyvracet, a to i v případě, že pro ekonomickou stabilitu svědčí právě dlouhodobá existence subjektu. Mohlo by tak tomu skutečně být například tehdy, pokud by byla společnost dlouhodobě finančně podporována externími zdroji, jak uvádí

stěžovatelka. Nicméně nic takového nebylo ve správním řízení ani vzneseno, ani prokázáno. Rada byla proto oprávněna vycházet pouze z dlouhodobé existence vítězného uchazeče, jakožto jediného faktoru pro vyslovení závěru o ekonomické stabilitě. Opět je přitom také nutné připomenout, že se jedná o dílčí kritérium, které samo o sobě není předmětem hodnocení z hlediska toho, zda jej ten který uchazeč naplňuje ve větší či menší míře. Dílčí kritéria plní funkci hledisek, na základě nichž je teprve posuzováno naplnění zákonných kritérií ze strany uchazečů ve větší či menší míře. Nejde tedy o to, zda, proč a v jaké míře toto kritérium považovala Rada za naplněné u vítězného žadatele. Obsahem odůvodnění má být to, zda, proč a v jaké míře považuje Rada za naplněná zákonná kritéria s tím, že musí objasnit, jak naplnění těchto kritérií hodnotila z pohledu jí zvolených dílčích kritérií. Tomuto požadavku žalobou napadené rozhodnutí dostálo. Obsahuje zdůvodnění, zda, proč a v jaké míře považuje za naplněné kritérium dle ust. § 17 odst. 1 písm. a) ZRTV, a zároveň se v odůvodnění zrcadlí hodnocení tohoto kritéria z pohledu stanovených dílčích kritérií, včetně kritéria „základní ekonomický rating“.

Vedle toho stěžovatelka nesouhlasí se závěry soudu týkajícími se namítané absence srovnání výše základního kapitálu. Městský soud v tomto směru uvedl, že toto kritérium může být jen jedním z dílčích kritérií v rámci celkového hodnocení ekonomické připravenosti, nikoliv však výlučným a jen směrodatným. S tímto hodnocením se Nejvyšší správní soud ztotožňuje a dodává, že srovnání výše základního kapitálu si Rada vůbec jako dílčí kritérium nestanovila. Hodnocení míry naplnění kritéria dle ust. § 17 odst. 1 písm. a) ZRTV z hlediska srovnání výše základního kapitálu tedy nebylo vůbec potřeba. Skutečnost, že si Rada vůbec hodnocení tohoto faktoru jako dílčí kritérium nevymezila, přitom nelze považovat za vybočení z mezí správního uvážení. Hodnocení uvedeného zákonného kritéria je možné z různých hledisek a závisí na Radě, která hlediska si zvolí. Její postup by mohl být shledán vadným pouze v případě, že by volba dílčích kritérií byla nelogická, netransparentní či jinak vadná, například pokud by dílčí kritéria vůbec nevypovídala o naplnění zákonných kritérií. Vynechání porovnání základního kapitálu jednotlivých uchazečů z jednotlivých dílčích kritérií však samo o sobě žádnou takovou pochybnost nevzbuzuje.

Konečně pak stěžovatelka namítá, že ani hodnocení přínosu programové skladby nebylo Radou dostatečně odůvodněno, neboť v rozhodnutí chybí důkladné vysvětlení a odůvodnění, na základě čeho, po novém posouzení žalované, toto kritérium považuje nyní za naplněné ve větší míře vítězným žadatelem.

Nejdříve je vhodné připomenout, že na výsledek řízení nemohl mít žádný vliv fakt, že v daném licenčním řízení byla dříve licence třikrát udělena právě stěžovatelce a jednou žádnému ze žadatelů. V této skutečnosti totiž zřejmě stěžovatelka spatřuje důvod pro mnohem důkladnější odůvodnění. V tomto směru však lze zopakovat, že nároky na odůvodnění rozhodnutí Rady musí být kvalitativně stejné, bez ohledu na předchozí výsledky řízení.

Nutno konstatovat, že námitka stěžovatelky je pouze obecná. Nesměřuje vůči konkrétním důvodům, z nichž shledala Rada kritérium přínosu programové skladby vítězného uživatele za naplněné ve větší míře. A právě skutečnost, že rozhodnutí Rady tyto konkrétní důvody obsahuje, musí nutně vést k závěru, že ani tato námitka není

důvodná. Bylo by zbytečné opětovně citovat, ve kterých pasážích obsahuje odůvodnění žalobou napadené rozhodnutí konkrétní hodnocení uvedeného kritéria. Je možné ve stručnosti odkázat na strany 19 a 20 napadeného rozsudku, kde městský soud jednotlivé pasáže cituje a následně také hodnotí z pohledu žalobních námitek.

Důvody, které stěžovatelka při hodnocení uvedla, Nejvyšší správní soud považuje za dostatečně konkrétní. V žádném případě se nejedná o pouhé bezobsažné formulace typu „přínos je větší“ nebo „nabídka je pestřejší“. Rada podrobně rozvádí u uchazečů, jaká je cílová skupina jejich posluchačů, jaký je hudební formát, jak je tento formát již zastoupen v regionu (a na kterých stanicích) a čím je případně jedinečný a přínosný (speciální pořady, symbióza určitých hudebních žánrů, zastoupení menšinových žánrů, dosud na daném území nevysílané konkrétní pořady mluveného slova).

Lze proto uzavřít, že ani v tomto ohledu rozhodnutí Rady netrpí nepřezkoumatelností a má zároveň oporu ve zjištěném skutkovém stavu, o kterém nejsou důvodné pochybnosti. Městský soud se proto nedopustil žádného pochybení, pokud neshledal, že by uvedenými vadami žalobou napadené rozhodnutí trpělo.

S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, věta první s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatelka ve věci úspěch neměla, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Rada sice ve věci úspěch měla, ale Nejvyšší správní soud jí přesto nepřiznal náhradu nákladů řízení, spočívajících v nákladech zastoupení advokátem. Je tomu tak proto, že po stěžovatelce nelze spravedlivě požadovat úhradu nákladů řízení vzniklých tím, že správní orgán, ač dostatečně personálně vybaven zaměstnanci s právnickým vzděláním, udělil za účelem „obrany“ rozsudku městského soudu, resp. vydaného správního rozhodnutí v řízení před správními soudy plnou moc advokátovi (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2007, č. j. 6 As 40/2006, č. 1260/2007 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Jelikož soud osobám zúčastněným na řízení neuložil plnění žádné povinnosti, bylo dále rozhodnuto v souladu s ust. § 60 odst. 5 s. ř. s. tak, že osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. února 2012

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu